

(стр. 618). В най-новата биография на Ботева, написана от русина Евг. Волков, на стр. 196, се казва, че куршума е улучил войводата в сърцето. Волков се осланя на показанията на Ник. Обретенов. Последното твърдение възприема и г. Страшимиров. На стр. 103 в книжката си той бележи: „Никола Обретенов, който е бил до Ботева в смъртния му час, изповяда ми лично, че Ботев е бил пронизан с куршум в сърцето и тоя куршум не е бил турски: черкезите се били оттеглили, част от четата прислязла в дола за вода, Ботев се изправил и изстрел от кѝм дола го повалил“. В случая по-малко важно е да се установи не де е улучил. отколкото кой е изстрелял куршума . . . „Представете си, пише г. Страшимиров, поета-войвода в това униние: той, може би, и сам желае сега някой от тези 200, увлечени от неговата вяра мжже, да обжрне пушката си срещу него . . .“ (стр. 106).

Последната -VII- глава, чийто надслов е даден и на цялата книга, е Народ и поет. Тук са дадени някои вече известни черти из нашия бит, изтъкнати са някои белези на народа (епизода с батачанина Кавлакѝт, за Ненко Балдевина). Издѝнка на народа, негова най-велика личност, Ботев се бива да се схваща като „буен безчинник, зѝл индивидуалист и вжобще човек на авантюри“ (стр. 139). Страшимиров иска да се отстранат всички хули и измислици около Ботева, името на когото да остане чисто, да блести вжв венеца на славата, и продължава по-нататѝк защитата си познавайки качествата, бита на народа ни в разни прояви: „Ботев не е бил не само дребнав и щеславен, но не е бил и в обекновената смисѝл на думата честолюбец“ (стр. 139). У Ботева той намира постигнато закрѝгляне на творчество и живот и то тѝй идеално, както се среща само у Петѝофи, чийто сѝдба е сѝщата, като на нашия поет-херой.

С тия няколко страници се цели да се обжрне вниманието на читателите на Родна Мисѝл вжрху книгата на г-на Страшимирова, като се посочи на по-важните мисли в нея, с намерение да бждат те само изложени (без подробности), но не и обсѝждани; последното е тема за една втора работа, която ще допѝлни настоящата. Защото, макар цялостното Страшимирово схващане на Ботева да е вярно в някои подробности то тѝрпи вжзражение.

В тая книга са отхвѝрлени някои разбирания на Крѝстева, Димитрова и др. вжрху Ботева и неговото дело; авторѝт, очевидно, е проучил всички досегашни работи за чутния наш поет, особено тия на Волкова, и представя образа му в едно по-друго осветление, вземайки за факт народа като колективна еденица. Трябва да се каже на край, че отно-